

Orgonaszírom

Orgonaszírmot táncoltat a szél, daloló illatát önti reám,
felordít a távolban az ég dühöngő fenevadja,
az orgonaszírmot előlem azonnal elragadja.

Ilyen lennél te is Kedves?
Egy pillanatnyi öröme az életemnek.
S ha elfúj minket egymástól a szél, nem láthatlak soha többet?

Mi voltál te?
Sosem tudhattam meg, de egy embernél biztosan több,
ezt mindig érezhettem.

Csak egy kívánságom van.
Had legyek egy folt a bőrödön, talán szemed fehér tengerének gyöngye,
valami kis apró darabja az életednek, boldogsággal megtöltve.

Nem kérem, hogy szeress,
csak ne keljen elfelednem téged.
Fagyjon meg az óra, hogy képed örökre elmémbe égjen.

De az idő nem áll meg, tovább rohan.
Te elhalványulsz, és eltűnsz a múltban,
mint az orgonaszírom a sötét viharban.

Rossz korban

Búsongva élni napról napra, egyedül a világban,
mint egy ékes virág, az erdő sötétes magányában.
A fák játékát figyelve a csípős tavaszi szélben,
Nagyságokról álmodozni, rothadó bűzös mélyben.

Méltó vagyok arra, mire ti, tán méltóbb is lehetek,
de elátkozott a sors, bolond voltam, s oly téveteg.
Álmodhattam szépeket, hogy kezemet egy kéz karolja,
jaj, de rossz helyre születtem, és egy annyira rossz korba.

Nem fordultok felém, baráti szót nem szóltatok nekem.
De úgy érzem már késő is, nincs mi innen elrángatna,
vörös színbe öltözve, útra lelek a boldogságba.

Ott várlak majdan titeket, a létnek másik oldalán,
türelmesen, némán, a parton állva, a semmit nézve,
s mint régi jó barátokat, titeket üdvözölve.

A vörös hölgyhöz

Messzi földek égi peremén sétálsz, s énekelsz,
harsanó vörös színben, sose szűnő éberségben.
A dallamod szárnyra kél, s eljut ahhoz, ki szenved.
Énekedben útra találnek az úttalan lelkek.

Hallom én is a dalaid, egyre csak erősebben,
s gyönyörködöm minden darabjában elmélyedten.
S vágyat ébresztasz vele bennem, mint bárki másban.
A szavaid hívnak, és a látványod megkívántam.

Lent a Földön vágyakozva, feltekintek az égre.
Szép arcod tekintetem egy pillanatra megérinti.
Vörös mosolyod az életem kicsit megkönnyíti.

Elvészelsz az égben, mint hópehely a tó tükrében.
Ugyan újra láthatnálak, de megtagadlak téged,
és utamnak végül, majd az élet ad igazi véget.

Látomás egy holnapról

Látom a lányt. Kinek mosolya ékes,
mégis a szívemnek fullasztó méreg.
Két gyönyörű szeme felém nem téved.

Látom a barátom. Jókat nevettünk néha.
De most új barátok közt viccet mesél,
mit tőlem hallott valahol, valaha.

Látom magamat, az éjszaka közepén,
valami filmet nézek elgémberedetten.
A semmire pillantok, amit ott ül mellettem.

S, látom a lányt. Már elfeledett engem.
Két kar öleli át, oly boldog e percben,
s gyönyörű szeme, a karok gazdájára téved.

S, látom a barátom, új barátai közt.
Jókat nevetnek, gonddal nem törődnek.
Nagyokat isznak, mint valaha velem.

S, látom magamat egy éjszaka közepén,
Egy szép, ékes házban elfeledetten,
lámpafénynél, könyvvel a kezemben.

S, érzem, valami egy utolsót rezzen,
s a könyv nagyot koppan a padlón.
Egy másodpercre megöli a csendet.